

що цѣлъ народъ очакваше съ възторгъ.
и молѣше отъ Бога день и нощъ

(съ мжка).

Да, толкозъ младъ, готовъ за увлечане —
надсмогна се и победи сърдцето:
за да кълни на волята, трудътъ
посѣянъ стъркъ въвъ твойта мжжка грждъ.
И вдигна храмъ, кжде народъ поробенъ
да може на святъ день да се събира,
та своята мощъ въ себе да познай. . ,
че и ний сме съ история народъ!

(Мълчание)

Майстора.

Какъ мило ми допадатъ твоитѣ думи!

О, Ралице, струва ми се твойто

явяване тукъ ми изпраща Богъ,

че много азъ измъчвахъ се, страдахъ.

Йосифъ. (Който слуша презъ всичко време раз-
бира, че за станалото може да се съобщи на хо-
рата и продумва).

— За радостъта не бива ли да кажа
на нашия свещеникъ. . . и на кмета. . .

Епитропа, на нашитѣ първенци. . .

Да дойдатъ тукъ и да се радватъ съ насъ?

Майстора.

Иди, иди! Цѣлъ свѣтъ да знае трѣбва,

че Ралко билъ юначното момиче

отъ Одринъ що на гости е при менъ. . .

Иди, иди. . . Да чуе цѣлъ народъ.

Йосифъ излиза.

VI.

Майстора и Ралица сами.

(Дълго мълчание)

Ралица. (Приближава се)

Боишъ ли се сега отъ моя погледъ?

Майстора.

Да се боя! — Защо ми тѣй говоришъ?